

Атанас Далчев

ПЪТНИК

Ти спиращ с твоят пътнo наметало,
зад теб остава минатият лес;
пред лудия ти поглед блясва бяло
познатото заснежено поле.

Небето и земята се проникват
и ти напразно дириш кръгозор,
така дълбок е този стар простор,
че ти се иска сякаш да извикаш.

Но не извикваш. Радостни очи
запиращ върху хълма снежен, дето
две черни и оголени дървета
отлитат в вис като два стълпа дим.

Ти виждаш къщицата си – червена,
невям заруменяла от студа,
и пиеш въздуха като вода,
и на сърцето ти отново става леко.

1930 г.

КРАЙ

© 1930 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12129>]